

opusdei.org

Još toliko mnogo treba postići u životu

Raymond Sampietro vodi starački dom u Valladolidu u Španjolskoj. On kaže kako je zahvalan što mu je pružena mogućnost približiti ljude Bogu u odlučujućim trenucima njihova života.

5.08.2012.

Raymond Sampietro živi u Valladolidu u Španjolskoj. Kao tridesetogodišnjak vodi starački dom.

"Za mene, kao i za moju majku i sestru, starački dom nije institucija, već naša druga obitelj. Sa stanovnicima našeg doma živimo noseći radnu odjeću. Naš je moto: 'nije nužno strpljenje, već humor.' Često to nije ništa više od promjene nečije pelene i ponavljanja istog čina pet minuta poslije. Otkrili smo kako je najbolje rješenje - smijati se."

Ono što ga je potaknulo da preuzme inicijativu, osim današnje potražnje za tom vrstom usluge, bila je želja da odgovori na stvarnu društvenu potrebu i pomogne ljudima koji su se našli u gotovo najtežem razdoblju njihova života. "Rekoh gotovo najtežem" jer kad prime pažnju i ohrabrenje, ljudi ožive. Čuo sam kako je Ivan Pavao II. u svojim posljednjim godinama rekao da se nikada nije osjećao 'starim' jer je još uvijek imao toliko mnogo toga što je u životu želio postići. Taj duh je ono što ovdje želimo zadržati."

Okruženi pažnjom

“Osamdeset posto onih koji ovdje žive su žene (pa možete vidjeti kako nadžive nas muškarce..., nastavlja u šali). Deset ih pati od demencije, a desetak od Alzheimerove bolesti. Naš posao ovdje je zahtjevan. Radim više od 10 sati dnevno, uključujući svaki drugi vikend. Ali trošeći se za ove ljude ovdje, u trenu počinješ osjećati veliku naklonost prema njima te činiš sve što je u tvojoj moći kako bi ih učinio sretnima. To je predivna kompenzacija. Naravno, može biti i teških trenutaka, ponekad i vrlo neugodnih zadataka te problematičnih situacija, ali to su iznimke ako zadržiš smisao za humor.”

On kaže kako je duh Opusa Dei ono što podupire njegovo posvećenje, pomažući mu da u radu vidi priliku za približavanje ljudi Bogu u odlučujućim trenucima njihova

života. “Najstariji ima 98, a osam ih je napunilo devedeset. Svi su zahvalni na sv. Misi koju pohode jednom tjedno. Mnogi osobno razgovaraju s kapelanom, a svi željno žele primili sakrament Bolesničkog pomazanja. Brinu se za urednost kapele i za svaku sv. Misu slikaju novu oltarnu sliku. Prisustvuju Križnome putu nekoliko puta godišnje, održavaju i uređuju veliku sobu koja je uređena kao kapela prirodnim ili umjetnim cvijećem koje sami izrađuju. Kad dođe Božić, slikaju mnogo prikaza Isusova rođenja; ove godine izradili su ih pet s malim figuricama. Tijekom božićnih blagdana doista su uživali slušajući božićne pjesme u izvedbi šezdeset srednjoškolaca. Svakodnevno čitaju kratak odlomak iz Evanđelja nakon kojega je kratko razmatranje.”

“Najteži dio,” nastavlja Raymond, “su umiranja. Zatvorio sam oči znatnom

broju korisnika i tada prenio vijest ostalima: ‘Sada su u raj,’ tako ja to vidim.” Na pitanje je li itko započeo temu o eutanaziji, odgovara: “Nitko je nije čak ni spomenuo. Nisam čuo ni jedne riječi o eutanaziji u šest godina otkako sam ovdje. Ozračje je puno radosti. Svi su okruženi pažnjom i vidno ispunjeni nadom.”

Savjet za poduzetnike

Ray je često tražen da govori srednjoškolcima i studentima, kako bi ih ohrabrio da počnu svoj vlastiti posao. On ih potiče da budu “muškarci i žene entuzijazma”, te definira poduzetnički poziv kao “gorljivost koja nas pokreće da svaki dan iznova ustanemo.” On ustraje na tome da oni moraju zadržati pozitivan stav te “nadići krizu ingenioznošću i mirom.” Ukratko, “biti vođe samih sebe.”

Čim je diplomirao (s 23 godine) želio je postati “mladi poduzetnik”.

Strastveno je krenuo u svoju avanturu zajedno sa svojom sestrom i s jakom podrškom svoje majke. Majku naziva istinskom silom njihova poduhvata. “Ona nas neprestano ohrabruje; ona je duša staračkog doma.” Dodatni razlog bila je potreba njegove vlastite bake za profesionalnom njegom. Njihov izvorni plan zahtijevao je i zgradu s novim prostorom za smještaj 45 starijih osoba u trajnom boravku, te 15 starijih osoba u dnevnom boravku.

Danas on vodi starački dom s dvadeset zaposlenih. “Mi smo samo vidljiv dio velikog tima profesionalaca,” dodaje. Njegova odvažnost, zajedno sa sestrinom, donijela mu je nagradu, "Mladi poduzetnik 2006. godine Kastilje i Leona." Ali kada je njegova majka čula da je dobio nagradu, rekla mu je: “Zaboravi nagrade i prihvati se posla.”

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/jos-toliko-mnogo-treba-
postici-u-zivotu/](https://opusdei.org/hr-hr/article/jos-toliko-mnogo-treba-postici-u-zivotu/) (27.02.2026.)